

La Coordinadora del Moviment Veïnal del Vallès sobre la sanitat pública i assistència social de la comarca

Durant la primera etapa de la pandèmia, el Moviment Veïnal del 'Vallès, al contrari que la classe política que des del minut 0 ha estat a punt de brega de manera virulenta, hem estat prudents i responsables en un triple sentit:

- a) evitant difondre els rumors i relats partidistes per confondre la població i desgastar l'adversari polític, prevalent el rèdit electoral per sobre d'interès general i la vida de les persones.
- b) entenent que al tractar-se de la pitjor crisi sanitària global que hem patit i absolutament desconeguda contra la qual no hi ha fórmula màgica i que estem en el terreny d'assaig i error, s'ha de confiar en les decisions de les autoritats animant el veïnat a complir amb disciplina els protocols establerts.
- c) impulsant/participant, en les xarxes de solidaritat dels municipis.

El procés de desconfinament serveix per incidir en algunes conclusions, totes elles amb el mateix denominador comú: les retallades portades a terme durant dècades en la sanitat pública i assistència social per aplicació de les mesures neoliberals a Espanya, a Catalunya i per tant, en la nostra comarca, han tingut molt a veure en la manca de recursos per fer front, en millors condicions, a aquesta devastadora malaltia. És a dir, que els problemes que denunciem, per resoldre, necessiten acabar amb les retallades i apostar per uns serveis públics socio-sanitaris amb recursos suficients, cosa que requereix decisió política a la qual apel·lem com a moviment veïnal.

Resulta evident que la política de retallades ha estat una pràctica contrària al que aconsella el sentit comú per garantir que els serveis públics de sanitat i serveis socials siguin eficaços i eficients des de la perspectiva social i seria imperdonable no tenir en compte tot el que ha passat a la hora de planificar i adaptar l'estructura socio-sanitària de Catalunya i no assumir que la salut no és cap negoci amb la qual obtenir beneficis, sinó un servei públic que sufraguem amb els nostres impostos i que, és d'esperar que els polítics que decideixen sobre les prioritats pressupostàries, entenguin que la salut és una qüestió de primeríssim ordre que necessita d'una sanitat pública al 100%

Sabem que la sanitat té protagonisme quan la salut de les persones falla i que la salut és un estat físic i mental que ve determinat per diversos factors socioculturals, econòmics, laborals, etc. com la precarització laboral, l'atur, la por, l'angoixa, la manca de perspectives i de futur, la inseguretat, etc. que afecten directament a la salut i que cal exigir en cada cas a qui correspongui, essencialment a l'Estat, la Generalitat i altres instància supraestatal.

Com també sabem que en l'actual estat de coses, la sanitat juga un paper clau en la vida de les persones per pal·liar la degradació de la salut. Per aquest motiu, des del Moviment Veïnal del Vallès, denunciem les polítiques que han conduït a les retallades i reivindiquem una sanitat pública i uns serveis socials amb recursos i de qualitat, recollint, en aquest document, el que a la nostra comarca resulta més sagnant.

"La salut és un assumpte social, econòmic i polític, i és, sobretot, un dret humà fonamental. La desigualtat, la pobresa, l'explotació, la violència i la injustícia són a l'arrel de la mala salut i de les morts dels pobres i els marginats. La salut per a tothom vol dir que han de desafiar els interessos dels poderosos, que cal fer front a la globalització i que les prioritats polítiques i econòmiques han de canviar de forma dràstica.

"Andrija Stampar.1946

Ens referim als equipaments, tant del dèficit que patim a la comarca (residències, centres de dia, habitatges assistits per a gent gran, ...) com de la urgent revisió de protocols existents, en el cas de les residències i centres de dia; la insuficiència d'hospitals per cobrir el servei dignament; la degradació i manca de personal de l'Assistència Primària; les insofribles llistes d'espera; les tercermundistes urgències del Taulí; el tracte que es dispensa a el personal sociosanitari, menyspreats i mal pagats (ara elevats a la categoria d'herois).

Unes notes sobre aquestes consideracions:

a) Equipaments per a gent gran: residències, centres de dies, habitatges assistits

La CODIV19 ha deixat al descobert la dramàtica situació de les residències que ha provocat més de la meitat de morts pel virus a Catalunya, una situació la responsabilitat última, no oblidem, recau en el Govern de la Generalitat. Des del Moviment Veïnal del Vallès instem al fet que, sense perjudici d'exigir les responsabilitats polítiques que corresponguin, es treballi per posar ordre en l'actual caos respecte a l'atenció de la nostra gent gran i en especial pel que fa als equipaments.

b) Hospitals.

El greuge comparatiu que pateix el Vallès-Occidental-Est respecte a la resta de Catalunya pel que fa a la ràtio de llits hospitalaris va ser reconegut per la Generalitat que juntament amb els municipis van elaborar el Pla de xoc 2005-2006, el Pla de transició 2007-2009 i el Pla final 2010-2015, que entre altres mesures es contemplava la construcció d'hospital Ernest Lluch a Cerdanyola-Ripollet, encara sense construir.

c) Assistència Primària.

Si ens atenim al tracte rebut pressupostàriament, es dedueix que l'assistència primària no ha estat valorada amb la justesa i importància que mereix: reducció dràstica de personal, falta d'especialistes als CAP, edificis en casos obsolets i insuficients, tancament d'urgències, dotació pressupostària minvada, etc.

La situació previsiblement es veurà agreujada amb el desconfinament. Si fins ara, ja és el personal sanitari d'hospitals que estan patint la manca de recursos materials i de personal posant en perill les seves vides, ara s'anirà obrint noves fases en què els CAP tindran un paper fonamental: realitzar els tests; control de contagiats; atendre amb rigor residències i paral·lelament, realitzar l'atenció als pacients habituals, tot això amb el mateix personal, impossible!!! És més que probable que estiguem a les portes d'una altra situació caòtica.

d) Llistes d'espera.

Sabem que les llistes d'espera (primària, especialistes, quirúrgiques, ...) que patim a Catalunya i a la comarca, estan en a la cua de tot l'Estat, també sabem que això respon a la falta de recursos de tot tipus (personal sanitari, edificis, ...). Però a més, la pandèmia ha suposat que aquestes llistes s'incrementin sensiblement atès que, com és natural, els hospitals i la pràctica totalitat dels serveis sociosanitari han estat destinats a l'atenció de malalts de virus, raó per la qual, no han pogut ser ateses les programacions habituals. A el patiment afegit pels diagnòstics tardans, recordem que les llistes d'espera també es matenen.

e) Urgències (Consorti Hospitalari Taulí, Mutua de Terrassa,...)

La falta de llits que impedeix un drenatge fluid col·lapsa les urgències habitualment amb el consegüent patiment dels qui es veuen obligats a acudir a elles. Unes urgències que han anat en augment per l'evolució demogràfica i pel tancament de les urgències als CAP, que provoca sobrecàrrega a les urgències hospitalàries.

f) Personal sociosanitari.

El factor humà és clau per a la majoria de l'activitat i per a l'atenció i cura sanitària és més que evident. Tot i l'evidència, l'administració ha fet deixadesa de la seva responsabilitat a l'hora de tenir cura i ser sensible amb el personal sociosanitari. El personal sociosanitari ha vist els seus drets laborals, socials, econòmics menyspreats i això és inacceptable en tots els casos.

Aquestes notes sobre la precària situació sociosanitària del Vallès fa que ens dirigim a les diverses instàncies i autoritats de Catalunya i dels nostres municipis, per plantejar propostes, unes que requereixen una intervenció immediata i altres tendents a crear un punt de trobada entre administració i societat civil per consensuar diagnosi sobre l'estat de la qüestió i elaborar un pla de xoc a curt i mig termini. En particular plantegem el següent:

1. La creació d'una Taula ad hoc del Vallès (Generalitat, Ajuntaments i agents socials -veïnals i sindicals-) per analitzar la situació socio sanitària de la comarca i extreure les conclusions operatives necessàries a curt i mig termini en ordre de solucionar els greus problemes existents amb vista als equipaments per a gent gran, llits hospitalaris, llistes d'espera, urgències del Taulí; assistència primària; servei d'oncologia infantil del Taulí; personal socio sanitari; ..., sense perjudici d'abordar, amb la immediatesa que la situació requereix, els temes que es recullen en aquest escrit, insistint i reivindicant la participació ciutadana que considerem bàsica per tractar els problemes del territori i concretar i implementar les mesures correctores necessàries.

2. Residències, centres de dia i habitatges socials. Cal fer diagnòsics urgents i rigorosos, conjuntament amb la societat civil, sobre les necessitats de places de residències, centres de dia i pisos assistits a la comarca (particularitzant en cada municipi) tenint en compte l'evolució demogràfica, esperança de vida, sectors de la població amb necessitat d'aquests equipaments etc. l'evolució demogràfica i d'edat de la població de la comarca que està conduint a quotes de gent gran i potencialment amb més necessitats cada vegada més grans i les conclusions marquin prioritats per a la construcció dels equipaments necessaris de residències, centres de dia i habitatges assistits.

És urgent repensar els protocols que garanteixin que els controls de la residència privades, concertades i públiques estiguin en mans públiques com a garante de que el tracte, atenció i garanties de el servei donat a les residència és el que ha de ser i evitar desastres com el que estem patint amb la pandèmia, precisament per la negligència inacceptable atribuïble a tots els àmbits.

De manera immediata, la vella reivindicació veïnal de fa gairebé dues dècades de la construcció de la residència pública i de gestió pública de Sabadell Sud.

Un marc temàtic en què abordar la situació socio sanitària de la comarca, però que quedaria coix si en paral·lel, es constituïssin taules en cada municipi i supramunicipals per abordar l'emergència social com a prioritat que han de tenir totes les administracions donada l'extrema gravetat de la situació.

3. Construcció de l'Hospital Ernest Lluch. Elaborar el Pla socio sanitari que reclamem per a la comarca, no pot ser obstacle per recuperar la construcció immediata de l'hospital Ernest Lluch a Cerdanyola-Ripollet, la necessitat ja es contemplava en el Pla de xoc 2005-2006 i que la pandèmia que estem patint el fa més evident si cap.

La construcció de l'Hospital Ernest Lluch, a l'igual que l'obertura de les urgències en determinats CAP afavoriria la descongestió de les urgències.

4. La recuperació del servei d'oncologia infantil per al Taulí. Dins el mapa reivindicatiu del Moviment Veïnal del Vallès, hi ha el retorn d'un servei que mai va haver de ser sostret del Taulí i que ha suposat un perjudici per als menors malalts i els seus familiars i degradar el paper referent del Taulí. Una cosa que des del primer moment reclamen amplis sectors i entitats ciutadanes, així com el Ple de l'Ajuntament de Sabadell.

5. Posada en marxa de tot el necessari per a la construcció del CAP de Can Llong.

No s'ha de demorar la seva construcció per a un important barri de Sabadell en el qual, incomprendiblement, no es van construir al mateix temps que els habitatges, els equipaments i infraestructures bàsiques com és el cas de el CAP.

6. Llistes d'espera. Les dades oficials acrediten que Catalunya està entre les pitjors comunitats en relació amb les llistes d'espera. Donar un gir a aquestes dades és una prioritat i per això s'ha de respondre a la pregunta ¿per què és així? i aportar solucions que evitin el patiment de malalts i morts evitables amb diagnòstics i tractaments en els temps adequats en cada cas.

7. Dotació pressupostària i de recursos econòmics i de personal. Manifestar la nostra queixa perquè els pressupostos aprovats van ser redactat abans de la situació creada per la pandèmia (que com ha deixat al descobert les greus deficiències estructurals de sistema sociosanitari de Catalunya, a més de la gravíssima situació d'amplis sectors de la població que requereixen actuacions i plans d'emergència social contundents) i que, ni tan sols han recuperat el nivell de despesa que teníem abans de les crisis del 2008 i que tant pel pas del temps com per la pandèmia, obliguen a fer una revisió a l'alça de la despesa necessària per a fer front a la necessitats actuals.

8. Assistència primària. Des del moviment veïnal, reivindiquem que, d'acord amb les recomanacions internacionals, se li doti el 25% del pressupost destinat a sanitat, i pel que fa a el personal, la recuperació dels llocs de treball destruïts en l'última dècada a l'assistència primària (850 en personal mèdic) i atenent a les creixent necessitats, entre altres causades pel coronavirus, es doti amb el personal necessari, per no col·lapsar més el servei i evitar una major degradació de la mateixa per falta de recursos.

9. Personal sociosanitari. No és acceptable que en hospitals o equipaments de pressupost amb diner públic, siguin gestionats privadament o no respectin els drets dels treballadors/res. L'Administració té l'obligació de vetllar, ser garant i exigir el compliment dels drets dels treballadors sociosanitaris per part dels que gestionen els serveis i en particular atendre les reivindicacions pendents com l'equiparació amb l'ICS, la derogació del Decret Llei 3 / 2010, etc.

Vallés, maig 2020

Coordinadora del Moviment Veïnal del Vallés